φης γυναίκας, μὲ ἐπατηδευμένα κομπλιμέντα. Ἥμουν εἰλικρινής, τὴν ἀγαποῦσα ἤδη, τὴν λάτρευα.

Κι' ἐκείνη φαίνεται πῶς τὸ κατάλαβε αὐτό, γιατὶ δὲν ἔκανε πειὰ κανένα βῆμα γιὰ νὰ φύγη μακρυά μου.

Ἔμενε κοντά μου, κυττάζοντας ὅμως πάντα τὴν θάλασσα.

Κι' ἐγὼ ἐξακολούθησα :

— Σᾶς ἀγαπῶ ! Σᾶς ἀγάτησα κεραυνοβόλα, μόλις σᾶς εἶδα.... Δὲν τὸ ἔχω πάθει ποτὲ ἄλλοτε αὐτό, μὰ δὲν ἔχω ἰδεῖ ποτὲ ἄλλοτε μιὰ γυναῖκα σὰν ἐσᾶς... Δὲν ξέρω ποιὰ εἶστε... Δὲν ξέρω οὔτε τ' ὄνομά σας... Δὲν ξέρω ἂν εἶστε ἐλεύθερη... Μὰ θὰ εἶμαι τόσο εὐτυχισμένος ἂν εἶστε ἐλεύθερη καὶ θελήσετε νὰ ἑνώσετε τὴν τύχη σας μὲ τὴ δική μου !...

Γύρισε καὶ μ' ἐκύτταξε πάλι καὶ τὰ μάτια της αὐτὴ τὴ φορὰ μὲ εἶδαν μὲ προσοχή.

Καὶ μοῦ εἶπε :

— Δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται. Δὲν μοῦ ἐπατρέπεται.

— Γιατί, γιατί ;...

— Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ γιατί. Μὴ ρωτᾶτε γιατί. Εἶμαι μιὰ καταδικασμένη.

— Ὅ,τι κι' ἂν εἶσθε, σᾶς ἀγαπῶ !

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε... Δὲν μπορεῖτε... Μά, σᾶς εὐχαριστῶ... Φαίνεστε εἰλικρινής.

Καὶ μοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι της.

Πῆρα τὸ κατάλευκο καὶ κρύο σὰν μαρμάρινο ἐκεῖνο χέρι, καὶ τὸ ἔφερα μὲ λαχτάρα καὶ μ' εὐλάβεια μαζὺ στὰ χείλη μου.

Τὸ ἔννοιωσα νὰ τρέμη γιὰ μιὰ στιγμή. Μὰ ἀμέσως ἡ ἄγνωστη τὸ τράβηξε γρήγορα ἀπὸ τὰ χείλη μου καὶ μοῦ εἶπε :

— Εἶστε παιδί. Ἐνθουσιάζεστε εὔκολα. Δὲν πρέπει... Ὅσο μεγαλείτερος εἶνε ὁ ἐνθουσιασμός, τόσο φοβερώτερη εἶνε καὶ ἡ ἀπογοήτευσις ὕστερα. Μὰ οὔτε αὐτὴ νικάει τὸ πάθος κάποτε.

— Σᾶς ἀγαπῶ, ψιθύρισα μεθυσμένος ἀπ' τὴ φωνή της, ἀπὸ τὸ μυστήριό της, ποὺ χωρὶς νὰ τὸ ξεδιαλύνουν, τὸ ἐπιβεβαίωναν τὰ λόγια της.

Καταλάβαινα πῶς δὲν τῆς ἤμουν ἀντιπαθητικός. Καὶ θυμᾶμαι ἀκόμα πὼς τὴν ἄκουσα, γιὰ μιὰ στιγμή, νὰ μουρμουρίζη, σὰν σὲ παραμίλημα :

— Εἶνε ὅλα ὡραῖα ! Τὸ φεγγάρι, ἡ θάλασσα, ὁ οὐρανός. Καὶ τ' ἀγαπῶ ὅλα τόσο !... Καὶ θὰ μποροῦσα νὰ τὰ χαρῶ ἀκόμα. Ἀλλὰ δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται. Μὲ κατεδίκασαν καὶ μὲ ὑπεχρέωσαν νὰ ἐκτελέσω ἐγὼ μόνη τὴν καταδίκη μου, ἐγώ, μόνη...

Ὤ, θυμᾶμαι πολὺ καλά, ἕνα πρὸς ἕνα τὰ λόγια της.

— Δὲν ξέρω, τῆς εἶπα, τίποτε ἀπ' τὴ ζωή σας, δὲν ξέρω τί ἐννοεῖτε μὲ τὰ λόγια σας. Ἀλλὰ ἐμπιστευθῆτε μου τὴν καρδιά σας, τὴ ζωή σας.

— Τὴν καρδιά μου, τὴ ζωή μου. Ἀλλὰ δὲν μὲ ρωτᾶτε, ἂν μοῦ ἀνήκουν καὶ τὰ δυό;

— Καταλαβαίνω, ὅτι ἡ καρδιά σας εἶνε πολὺ πονεμένη. Μὰ ἐγὼ ξέρω νὰ τῆς γλυκάνω τοὺς πόνους της.

— Καϋμένο παιδί, μοῦ ἀπάντησε κι' ἀναστέναξε.

— Λοιπόν, ἐπέμεινα ἐγώ, πέστε μου: «ναί». Δῶστε μου μιὰ ἐλπίδα.

— Ἀφῆστε με νὰ σκεφτῶ λίγη ὥρα, εἶπε ἐκείνη. Λίγη ὥρα.... Καὶ νά, πάρετε γιὰ ἐνθύμησι αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι. Θὰ σᾶς φωνάξω σὲ λίγο.

Κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὸ χέρι της τὸ μαῦρο δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε καὶ μοῦ τὸ ἔδωσε.

Ἐγὼ τὸ πῆρα, τὸ φίλησα καὶ τὸ πέρασα στὸ δάχτυλό μου.

Καὶ ἀπομακρύνθηκα μὲ τὴν καρδιὰ γεμάτη γλυκὲς ἐλπίδες. Δὲν ἦταν ἤδη ἕνας ἀραβῶνας τὸ δαχτυλίδι της μὲ τὴ μαύρη πέτρα ;

Τὴν ἄφησα μόνη ἐκεῖ στὸ βάθος τοῦ καταστρώματος. Οἱ δυὸ ταξειδιῶτες ποὺ καθόντουσαν κοντά της, εἶχαν φύγει πρὸ πολλοῦ.

Περίμενα κάτω στὸ σαλόνι τοῦ πλοίου. Περίμενα νὰ σκεφτῆ καὶ νὰ μὲ φωνάξη.

Μὰ ἔξαφνα τὸ πλοῖο ἔγινε ἀνάστατο. Ἔτρεχαν καὶ φώναζαν πῶς κάποιος ἔπεσε στὴ θάλασσα.

Ἕνα κακὸ προαίσθημα μοῦ ἔπνιξε τότε τὴν καρδιά.

Πετάχτηκα στὸ διάδρομο κι' ἀνέβηκα στὸ κατάστρωμα.

«Ἐκείνη», δὲν ἦταν πειὰ στὴ θέσι της.

Εἶχε πέσει στὴ θάλασσα !...

Κόντεψα νὰ τρελλαθῶ. Ὅλοι κύτταζαν πρὸς ἕνα σημεῖο στὴ θάλασσα.

Καὶ διέκρινα κι' ἐγὼ ἐκεῖ κάτι μαῦρο, ποὺ πότε ἔβγαινε στὴν ἐπιφάνεια καὶ πότε χανόταν.

Ἦταν ἐκείνη... ἐκείνη !

Τὸ πλοῖο γύρισε πίσω, σταμάτησε, κατέβασαν βάρκες.

Μὰ ἦταν ἀργά, τὸ μαῦρο σημάδι δὲν φαινόταν πειά.

Τὰ σχόλια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν μέσα στὸ πλοῖο.

— Ποιὰ ἦταν ; Ἔπεσε ἐπίτηδες στὴ θάλασσα ἢ ζαλίστηκε καθὼς ἔσκυβε ;

Καὶ γιατὶ αὐτοκτόνησε ;

Γιὰ λόγους οἰκονομικοὺς ἢ ἐρωτικούς ; Ἢ μὴ πως ἦταν νευρασθενική ;

Ἐγὼ ἔκλαιγα σιωπηλά, φιλῶντας τὸ δαχτυλίδι της, καὶ μουρμουρίζοντας.

Ἦταν ἡ ἀραβωνιαστικιά μου, ἡ ἀραβωνιαστικιά μου !...

***

Πέρασαν χρόνια ἀπὸ τότε. Μὰ μοῦ φαίνεται πῶς τὴν βλέπω ἀκόμα μπροστά μου, τὴν μυστηριώδη ἐκείνη γυναῖκα, μὲ τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ καὶ τὸ κάτασπρο πρόσωπο.

Ἀντηχοῦν ἀκόμα στ' αὐτιά μου τὰ παράξενα λόγια της ποὺ μὲ ταράζουν ὥς σήμερα καὶ βασανίζομαι, προσπαθῶντας νὰ βρῶ τὸ νόημά τους. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ποτὲ—ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ βγάλω ἀπ' τὸ χέρι μου τὴν μαύρη της ἀραβῶνα, γιὰ νὰ βάλω μιὰν ἄλλη. Ποτέ !....

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΓΡΙΟΥ

(Τοῦ ΛΕΚΟΝΤ-ΝΤΕ Λ' ΙΛ)

Σβυσμένα μάτια ! Ὠχρὸ χειλάκι !
πνίγει τὰ στήθη μου λύπη πικρή.
Ἄνεμος φούσκωσε τ' ἄσπρο πα-
(νάκι.
Ἀσῆμι, λάμπουνε, λευκοὶ οἱ ἀφροί.
Ἔχω στὰ στήθη μου λύπη πικρή.
Νεκρὸ τ'ὡραῖο της κρατῶ κεφάλι!
Ἀσῆμι, λάμπουνε, λευκοὶ οἱ ἀφροί.
Κυλᾶ ἡ βαρκοῦλα μου μ' ὁρμὴ με-
(γάλη.

Νεκρὸ τ'ὡραῖο της κρατῶ κεφάλι!
Ἐγὼ τῆς τῶκοψα μὲ μιὰ σπαθιά !
Κυλᾶ ἡ βαρκοῦλα μου μ' ὁρμὴ με-
(γάλη,
γλυστρᾶ καὶ σκίζει νερὰ βαθειά.
Ἐγὼ τῆς τῶκοψα μὲ μιὰ σπαθιὰ
καὶ στὸ κατάρτι μου τῶχω στημένο.
Ἡ βάρκα σκίζει νερὰ βαθειά,
στ' ἄγριο πέλαγος, τὸ ταραγμένο.
Στῆς βάρκας τ' ἄρμπουρο τῶχω
(στημένο
κι'ἀκούω τοῦ πόνου της τὸ βογγητό.
Τ' ἄγριο πέλαγος, τὸ ταραγμένο
ψηλὰ σκορπάει στὰ σκότη ἀφρό.
Ἀκούω τοῦ πόνου της τὸ βογγητό:
Πῶς; Τὴν ἀγάπη μου ἔχω σφαγ-
(μένη;
Σκορπάει τὸ πέλαγος λεπτὸν ἀφρὸ
κι' ἀστράφτ' ἡ νύχτα σὰν ὠργι-
(σμένη.
Ἐσέ, καμάρι μου, ἔχω σφαγμένη;
Ἔτσι μᾶς τῶγραψε μοῖρα σκληρή!
Στὸ σκότος ἄστραψεν ἡ ὠργισμένη
ἡ ἄβυσσος κι' ἄγρια μὲ καρτερεῖ.
Ἔτσι μᾶς τῶγραψε μοῖρα σκληρή!
Ἀχ ! καὶ νὰ πέθαινα νὰ λησμο-
(νοῦσα !...
Χειλάκια, μάτια μου, ποὺ ἀγαποῦσα.
Ἡ μαύρη θάλασσα μὲ καρτερεῖ.

ΚΑΝΕ ΠΑΝΙΑ ΒΑΡΚΟΥΛΑ

(*Ἀπ' τὶς «Ἰρλανδικὲς μελωδίες»* τοῦ TH. MOORE)

Κάνε πανιά, βαρκοῦλα μου, καὶ τράβα στ' ἀνοιχτά·
Ὅ,τι καιρὸς καὶ νὰ φυσᾶ μὴν πεῖς πῶς ἐχαθήκαμε
Δὲν θὰ μᾶς ρίξη σὲ στεριά, σὲ μέρη σὰν αὐτὰ
Οὔτε σ' ἀνθρώπους σὰν αὐτοὺς ποὺ πίσω μας ἀφήκαμε.
Ἄκου τί λὲν τὰ κύματα ποὺ χάνονται ἀπ' ἐμπρός μου:
—«Ἂν κρύβουμε τὸ θάνατο στὸ γέλιο μας καθένα,
δὲν κρύβουμε τὴν ἀπονιὰ καὶ τὴν ψευτιὰ τοῦ κόσμου
ποὺ μὲ τὸ γέλιο πνίξανε τὶς ἐλπίδες σου καὶ σένα».

Κάνε πανιά, βαρκοῦλα μου, μέσ' στὰ πελάγη νὰ χαθῆς...
Στὴν τρικυμία τράβα ἐμπρὸς καὶ στὴ γαλήνη μὴ σταθεῖς.
Ὅ,τι φουρτούνα κι' ἂν φυσᾶ θάναι γλυκειὰ γαλήνη
σ' ἐκεῖνον ὅπου στὴ στεριὰ τέτοιες καρδιὲς ἀφίνει.

Κι' ἂν οἱ καιροὶ μᾶς ρίξουνε σ' ἔρημο περιγιάλι,
Ὅπου ἀπιστίας καὶ ψευτιᾶς ποδάρι δὲν ἐπάτησε
Κι' ὅπου πιστὰ ἡ μιὰ καρδιὰ πάντ' ἀγαπᾶ τὴν ἄλλη.
Μάζεψε τότες τὰ πανιά, βαρκοῦλα, καὶ σταμάτησε.

Μετάφρ. Δ. ΣΤΑΗ

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Τοῦ ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Παρίσι, πῶς μὲ κούρασες καὶ σὺ φθινόπωρο θολό !
καὶ πόσο λαχταρῶ νὰ ἰδῶ κομμάτι
τὸ δέντρο νὰ βεργολυγᾶ, νὰ κυματίζη τὸ γιαλό,
στὸ φύσημα τὸ πρόσχαρο τοῦ μπάτη.

Κι'ὅμως, Παρίσι, ποιᾶς λογῆς, τί φίλτρο μαγεμμένο
τὸν ἰδικό σου τὸν καϋμὸν ἀξίζει;
Φθινόπωρό μου ὠχρότατο, ἕνα φύλλο νεκρωμένο
μὲ μύρα τὴν καρδιά μου πλημμυρίζει.

ΤΡΑΓΟΥΛΑΚΙ

(Τοῦ SHELLEY)

Σ' ἕνα ξερὸ κλωνάρι καθισμένο
ἕνα πουλὶ τὸ ταῖρι του θρηνάει.
Γλυστρᾶ τ' ἀγέρι ἀπάνω παγω-
(μένο
καὶ κάτου τὸ ρυάκι κρύο περνάει...

Στὸ δάσος τὸ γυμνό, κανένα φύλ-
(λο,
κανένα λουλουδάκι ἀπά' στὴ γῆ
μονάχα ὁ ἦχος τοῦ τροχοῦ στὸ μύλο
τὴν ἄσπιλη ἀντικόβει τὴ σιγή.